

Drugi zarzut odwołania dotyczy naruszenia prawa polegającego na tym, iż uznano, że odliczenia waloryzacji kapitału można dokonać według innej stopy, niż ta przewidziana przez regulamin pracowniczy, i wyłącznie na podstawie podlegającego przeniesieniu kapitału. Tymczasem odliczenia waloryzacji kapitału należy dokonywać zgodnie z regulaminem pracowniczym, który wymaga przestrzegania równowagi aktuarialnej i w tym celu przewiduje stosowanie stopy wynoszącej 3,1 %. Ponadto, odnosząc się do kwoty „podlegającej przeniesieniu”, podczas gdy w art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego mowa jest o tym, że przekształcenie kwot stanowiących uprawnienia emerytalne zainteresowanego na lata służby uprawniające do emerytury powinno nastąpić na podstawie faktycznego przeniesienia, Sąd naruszył te przepisy i nie zastosował się do wyroku Sądu wydanego w odwołaniu w dniu 13 października 2015 r. w sprawie *Komisja /Verile i Gjergj* (T-104/14 P).

Trzeci zarzut dotyczy naruszenia prawa polegającego na tym, że ogólnym przepisom wykonawczym wydanym przez Komisję w celu wykonania regulaminu pracowniczego przyznano pierwszeństwo przed samym regulaminem pracowniczym, który jest normą wyższego rzędu, oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia. W pierwszej części trzeciego zarzutu Komisja utrzymuje, że Sąd nadał ogólnym przepisom wykonawczym wykładnię niezgodną z brzmieniem przepisu regulaminu pracowniczego, które te OPW mają wykonywać, oraz naruszył zasadę, zgodnie z którą regulamin pracowniczy, zinterpretowany w wyroku Trybunału *Radek Casta*, nie pozwala na przekształcenie w lata służby uprawniające do emerytury kwot, które nie stanowią rzeczywistych uprawnień emerytalnych. W drugiej części zarzutu trzeciego Komisja podnosi, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia, ponieważ na podstawie sprzecznej motywacji uznał, że krajowy zakład wykazał waloryzację kapitału między datą złożenia wniosku a datą faktycznego transferu.

Czwarty zarzut dotyczy oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia, które popełnił Sąd, gdy ustalił istnienie bezpodstawnego wzbogacenia, które nie miało miejsca. Po pierwsze, Sąd uważa, że bezpodstawne wzbogacenie ma miejsce przy zamianie w lata służby uprawniające do emerytury jedynie części przeniesionego kapitału, podczas gdy przeniesienie ocenia się na chwilę złożenia wniosku o przeniesienie, a następnie postępuje się według systemu funduszy „referencyjnych” opartego na systemie kapitalizacji. W drugiej części zarzutu czwartego Komisja podnosi naruszenie obowiązku uzasadnienia: Sąd stwierdził bezpodstawne wzbogacenie, nie tłumacząc zasadności tego ustalenia w świetle argumentu Komisji, iż kwota wykraczająca poza zastosowanie stopy 3,1 % została danemu urzędnikowi zwrócona.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 23 lutego 2018 r. – Skype Communications Sàrl / Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

(Sprawa C-142/18)

(2018/C 161/43)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skype Communications Sàrl

Strona pozwana: Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

Pytania prejudycjalne

1. Czy definicję usługi łączności elektronicznej określoną w art. 2 c) dyrektywy 2002/21/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej⁽¹⁾, ze zmianami, należy rozumieć w ten sposób, że udostępnianą za pośrednictwem oprogramowania i zakańczaną w publicznej komutowanej sieci telefonicznej usługę połączeń głosowych VoIP z numerem stacjonarnym lub komórkowym krajowego planu numeracji (w standardzie E.164) należy uznać za usługę łączności elektronicznej niezależnie od tego, czy usługa dostępu do internetu, poprzez którą użytkownik ma dostęp do wspomnianej usługi połączeń VoIP, sama w sobie stanowi już usługę łączności elektronicznej, podczas gdy dostawca oprogramowania udostępnia tę usługę za wynagrodzeniem i zawiera umowy z dostawcami usług telekomunikacyjnych uprawnionymi do przekazywania i zakańczania połączeń do publicznej komutowanej sieci telefonicznej, które umożliwiają zakańczanie połączeń z numerem stacjonarnym lub komórkowym krajowego planu numeracji?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie: czy odpowiedź ta pozostanie niezmieniona po wzięciu pod uwagę okoliczności, że funkcja oprogramowania umożliwiającego połączenia głosowe jest tylko jedną z jego funkcji, bez której to oprogramowanie może być używane?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na dwa pierwsze pytania: czy odpowiedź na pierwsze pytanie pozostanie niezmieniona po wzięciu pod uwagę okoliczności, że dostawca tej usługi przewiduje w swoich warunkach ogólnych, iż nie ponosi wobec klienta końcowego odpowiedzialności za przekazywanie sygnałów?
4. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na trzy pierwsze pytania: czy odpowiedź na pierwsze pytanie pozostanie niezmieniona po wzięciu pod uwagę okoliczności, że ta świadczona usługa odpowiada również definicji „usługi społeczeństwa informacyjnego”?

(¹) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33, polskie wydanie specjalne: rozdział 13 tom 029 s. 349-366).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 23 lutego 2018 r. – Regards Photographiques SARL / Ministre de l'Action et des Comptes
publics**

(Sprawa C-145/18)

(2018/C 161/44)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Regards Photographiques SARL

Strona przeciwna: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Pytania prejudycjalne

- Czy przepisy art. 103 i 311 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. (¹) oraz pkt 7 części A załącznika IX do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że wymagają one jedynie, aby fotografie zostały wykonane przez autora, drukowane przez niego lub pod jego nadzorem, sygnowane i numerowane oraz wykonane w liczbie ograniczonej do trzydziestu egzemplarzy we wszelkich formatach i na wszelkich możliwych nośnikach, by fotografie te mogły podlegać obniżonej stawce podatku od wartości dodanej?
- W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy mimo to państwa członkowskie są uprawnione do wykluczenia z obniżonej stawki podatku od wartości dodanej fotografii, które ponadto nie mają charakteru artystycznego?
- W wypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, jakie dalsze przesłanki powinny spełniać fotografie, aby mogły podlegać obniżonej stawce podatku od wartości dodanej? Czy w szczególności powinny one mieć charakter artystyczny?
- Czy przesłanki te należy interpretować w sposób jednolity w Unii Europejskiej, czy też przy odesłaniu do prawa poszczególnych państw członkowskich, zwłaszcza w dziedzinie własności intelektualnej?

(¹) Dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).